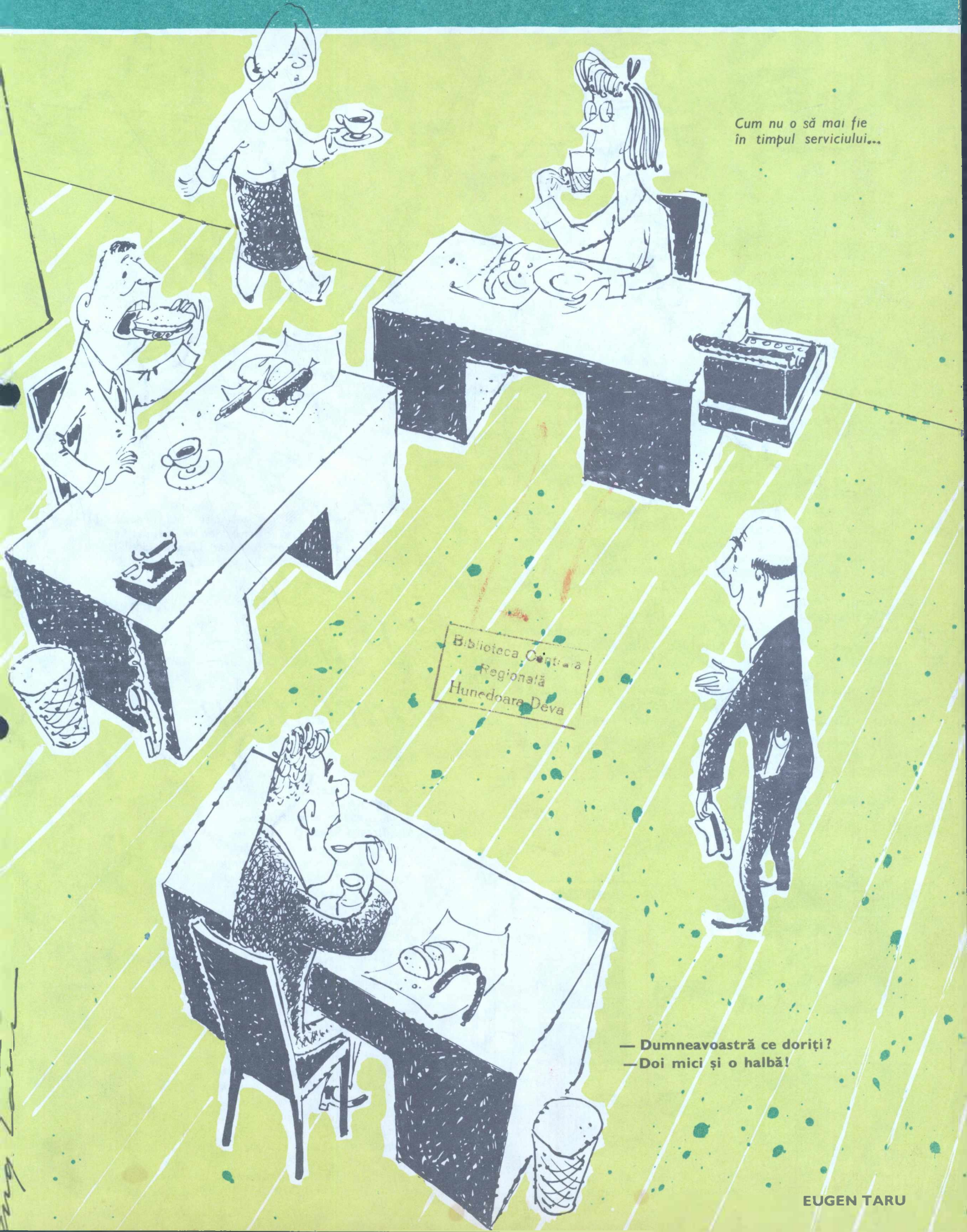


Cum nu o să mai fie  
în timpul serviciului...



— Dumneavoastră ce doriți?  
— Doi mici și o halbă!

HORIA ȘERBĂNESCU



DE  
TREI  
ORI...  
TAXA!

— Alo! «Interurbanul?»  
— Da, vă rog. Ce doriți?  
— «Un... București», cu taxa aici!  
— Cine plătește?  
— Cum cine? Noi... instituția,  
că d-ai-a avem cont!  
— Aveți comanda cu Bucureștiul!  
— Contabilitatea?  
— Ea, vă rog!  
— Aici Matache. În darea de seamă pe trim. IV am arătat că s-au realizat economii la «Interurbane» în valoare de șase lei și patruzeci și cinci de bănuți!

— Convorbirea dv. cu Bucureștiul a durat douăzeci de minute.  
— N-are importanță. Dă-mi din nou Bucureștiul! Fulger!  
— Aveți Bucureștiul — «Fulger»!  
— Alo! Aici e tot Matache...  
— În ce problemă, vă rog?  
— În problema economiilor la «Interurbane». Șase lei și patruzeci și cinci de bănuți, pe trim. IV — așa că măcar ca un stimulent meritam și eu... alo... alo... centrala! Na, că ne-a întrerupt iar și tocmai pe «Stimulent»! Alo!!!

— Convorbirea dv. cu Bucureștiul a durat 15 minute! Mai aveți vreo comandă?

— M-ați întrerupt cu Bucureștiul! Dați-mi-l repede, din nou!  
— Bucureștiul e aglomerat. Dacă închideți telefonul, trebuie să așteptați.

— Cum o să-l închid?! Cine a spus că închide? Rămân pe fir!  
— Sinteți pe «Fulger»! Câte minute doriți?

— Până diseară! Până miine! Mă privește personal!

— Și atunci ce să vă dau până se eliberează Bucureștiul?

— Dă-mi ce vrei mata numai nu mă întrerupe!

— Dacă vreți vă dau... «un Paris»!

— Parisul??? E ceva! Ia dă-mi-l, frate!

— Cu cine de la Paris?

— Cu... Jean Marais!

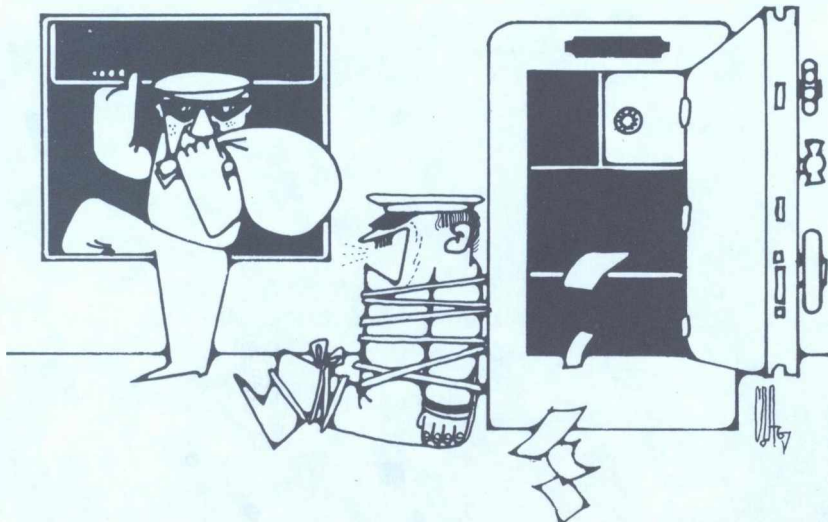
— Îl doriți prin Fetești sau prin Caransebeș?

— Care-i diferența?

— Prin Fetești vă costă cu 2,15 lei mai mult!

— Un moment... să fac socoteala: Trei minute înmulțite cu 2,15 lei fac exact șase lei și patruzeci și cinci de bănuți! Asta-i! Alo! Alo... mi-l dai prin Caransebeș!... Și se cheamă că am realizat economii la «Interurbane» și pe trimestrul întâi!!!

N. CLAUDIU



— Să-nchizi geamul, bă, că mă nenorocești! E curent!!



— A, păi dacă-mi dați notă proastă să știți că nu mai joc în echipa de pitici și mă transfer la altă școală!

VICTOR SIVETIDIS

## Puterea barosului

Barosul cu puterea-i colosală  
Lovește ne-ntrerupt în nicovală  
Din zorii zilei pin' la ora trei  
Icnind într-una și scoțind scînteii.  
Acum, după ce munca a-ncetat,  
Mă-ntreabă mîndru:

— Ai văzut cum bat?

Lovit cu forță-n creștet sau pe muche  
N-am întîlnit metal să nu-ngenunche  
Fie la rece, fie la căldură  
Supus chiar de la prima lovitură,  
Și dacă-s furios din cale-afară  
Îl fac ca pe-o foiță de țigară.  
E foarte greu, prietene, vezi bine,  
Să se măsoare cineva cu mine!

— Îngăduie-mi, te rog, o întrebare:

Nu crezi că nicovala e mai tare?

— O fi și dînsa tare, nu zic ba,

Dar de bătut, tot eu o bat pe ea.

— Ia uite ce fudul e nătărăul,

Răspunse nicovala (sau ilăul)

Păi să vă spună meșterul Năstase

Cum a tocit pe mine cinci baroase

Din care azi nici unul nu există.

Morala

Puternic este cel care rezistă.

Trad. în versuri din limba greacă  
de MIRCEA PAVELESCU





# T o v a r ă ș u l

# FOTOLIUL

Trăim într-o perioadă în care, spre fericirea noastră, munca ne este ușurată în fel și chip: mașină de spălat rufe în locul miinilor julite de soda săpunului, aspirator de praf, în locul șalelor frunte de pe urma măturii, aragaz cu sau fără cuptor în locul plitei. Mă rog, trăim într-o epocă în care, dacă s-ar mai găsi în fiecare zi gumilastic la magazine și de trei ori pe săptămână «Sfintul» la televizor, n-am mai avea nici o supărare...

Dar iată că și în alte sectoare, în afara muncilor casnice, s-au ridicat oameni pregătiți care să ne ușureze traiul. În sectorul școlar, de pildă. Gata! Adio corigențe!... Adio bilbiuile la examene... Adio «n-am învățat c-a fost mama bolnavă» și adio «dați-mi voie pînă afară, că s-a anunțat inspecția»!...

Prin sistemul Neșteanu-Dincă, devii om luminat, cult, cu știință de carte, cit ai bate din palme. Totul e să nu te prezinți cu palmele goale...

Invenția merită consultată mai în adîncime. Înainte de a fi inventator, cu brevet eliberat de tribunalul raionului Giurgiu, Neșteanu Emil era socotit un brav director al școlii generale de opt ani din Oinacu-Giurgiu.

Într-o bună zi, săturindu-se să tot asculte pe copiii de-o șchioapă, a ascultat tovarășul și pe un matur din comună. Și tot ascultându-l, a aflat tovarășul nostru că maturul are trei clase elementare, două păsări, cinci litri de vin, douăzeci de kilograme făină albă și trei sute de lei. Isteț și iute la matematică, Neșteanu Emil a calculat rapid că trei clase elementare plus amintitele bunuri de larg consum, fac în total șapte clase elementare. Profitînd de lipsa lui Pitagora, care i-ar fi atras atenția că a greșit, Neșteanu Emil i-a eliberat semi-analfabetului o adeverință, făcîndu-l astfel mai deștept cu patru clase. Cu alte cuvinte, după încheierea trocului, directorul școlii a plecat acasă cu stimulentele în sacoșă, iar

mușteriu cu un certificat de șapte clase în buzunar...

Pesemne însă că una din cele două găini a cotcodăcit prea tare, și s-a auzit pînă la miliție. Și iată-l pe inventatorul nostru, ajuns în boxă. Aici n-a venit singur. A venit cu o patalama la mină. O patalama semnată de vicepreședintele Sfatului popular al orașului Giurgiu și în același timp șef al secțiunii învățămînt, pe numele mic și mare Ion Dincă. Se putea citi în acea referință semnată de Dincă o mulțime de anecdote: că escrocul e un cadru școlar excepțional (nu primește decît găini grase n.a.), are o comportare exemplară, e modest (fie și 300, dacă nu pică mai mult, n.a.) și etc etc...

Nu știm cum se explică, dar escrocul cu purtări excepționale a fost judecat numai pentru fals, nu și pentru luare de mită. Și astfel se trezește afară din boxă cu o condamnare de opt luni. Și aia suspendată!... În fața unui asemenea succes, a început să-și frece miinile. A, nu plastograful! Vicepreședintele. Dincă Ion. El prinse a-și freca miinile. O să aflați îndată și motivul.

Motivul este Paula Dincă, soția șefului secției învățămînt și vicepreședinte. Deci un motiv sus-pus. Paula Dincă a fost și dumneaei inventatoare la școala unde a funcționat Neșteanu. În aceeași ramură. Tot profilată pe certificate. False. Și Dincă Ion, soțul, nu avea nici un interes să se facă tîmbălău în jurul lui Neșteanu, ca nu cumva să intre în horă și doamna. Și doamna nu a intrat în horă. Purta tocuri înalte și nu putea juca... Oh, și ce-ar mai fi trebuit să joace, măculiță mamă!... Că ea l-a întrecut pe escroc! Dumneaei a eliberat nu unul, ci trei certificate false! Și de trei ori opt luni, cît fac?... Noroc că e cu suspendare... Și mai ales că nici Emil Neșteanu nu prea a avut de suferit. A rămas profesor. Apoi vicepreședintele l-a pro-



pus și la avansare. Pentru muncă excepțională. Preda probabil Zoologia, Geografia și Plastografia!... Și materia ultimă în ore suplimentare, la care asista, ne închipuim, și tovarășa vicepreședintelui...

Dar tovarășa vicepreședintelui n-a intrat în boxă. Avea treabă la coafor. N-a intrat în boxă, fiindcă tovarășul Dincă e un soț model și om de acțiune. Așa că, pînă la urmă, doamna a fost declarată, oficial, cinstită! Înțelegeți? A sustras hîrtii în alb, gata ștampilate, de la școala unde funcționase cîndva! A împărțit cu dărnicie, pe certificate, ani de școală pe care respectivii amatori nu i-au urmat niciodată! A semnat în fals pe fostul director! Vax! Pînă la urmă, totul s-a sfîrșit cu bine. S-a decis că vice-doamna nu reprezintă un pericol social. Dimpotrivă! Reprezintă o gazetă de perete. Un panou de onoare. Numai că noi, care nu posedăm certificate școlare de absolenți isteți, nu pricepem un lucru: de ce nefericitul de Neșteanu, semnat al unui singur fals, s-a dovedit a fi un pericol social, iar plastografa domnului Dincă, nu? De ce? Fiindcă domnul Dincă șade într-un fotoliu capitonat? Dacă e soț griuliu, n-avea decît să ia fotoliul de sub el, și să-l trimită la tribunal, să aibă pe ce sta doamna... Sîntem înțeleghători: nu e o doamnă oarecare să ia loc pe bancă de lemn. Mai cu seamă că distinsa falsificatoare nu reprezintă un pericol social...

A, dar să nu uităm un amănunt: pînă la urmă a fost depistat totuși și pericolul social. Se numește Predica Gherghina, femeie de serviciu la o școală. Acest pericol, păgubos și naiv, a dat unui cetățean o hîrtie în alb cu ștampila școlii. Și fără multă vorbă a fost zburată din slujbă!...

Bine i-ai făcut, tovarășe Dincă! Așa-i trebuie dacă nu are vinilin la fotoliu!... Păi ce, ne jucăm? Ori sîntem principiali de sus în jos, ori îi zburăm de jos în sus!

Dumneata ce propui, tovarășe Dincă?!... Parcă chestia cu zburatul se lipește mult mai bine...

Și după aceea, dacă o să vă fie de trebuință un certificat de bună purtare, vi-l eliberează doamna gata ștampilat, așa cum scrie la carte. Că n-o fi dumneaei, pentru unii mumă și pentru soțul ei ciună...

A. LUCACI



Mic litraj

TUDOR MUȘATESCU

## OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

«DIN JURNALUL  
UNEI PĂLĂRII»

● Capul e subalternul pălăriei.

● Dacă o pălărie nu se potrivește pe orice cap, sint — în schimb — capete pe care se potrivește orice pălărie.

● Toate pălăriile sint cerebrale.

● Pălăria scumpă, nu mărește valoarea capului.

● Cine umblă cu capul gol — vorba aia, ne-a lovit în pălărie.

● Sarcina pălăriei este să acopere numai capul nu și ceea ce se află în el.

● Unii se descoperă adinc în fața altora, ca să fie... acoperiți.

● Pălăriile sint niște individe de moravuri ușoare. Toată viața își fac de cap.

● Nici o pălărie nu se supără cind i se spune: — De cap, să-ți fie!

● În materie de pălării, pentru femei, capul e numai un simplu pretext.

● Jobenul: cozonacul moldovenesc al pălăriilor.

● De unde și pină unde, i se spune pălăriei și «găină»? Poate fiindcă pe unele capete stă ca cloșca pe ouă.

● Nu este exact că, pălăria, se poartă numai pe cap. Sint mulți care o poartă pe ochi, pe nas, pe ceafă, pe urechi sau numai pe-o sprinceană.

● O singură dată în viață, pălăria e salutată. Cind e pusă pe un capac de coșciug.

● Omul deștept își cumpără vara sanie și iarna car. Probabil că de aceea unele magazine vind vara căciuli și iarna pălării de pai.

● Cind îți scoți pălăria prea adinc în fața «șefilor» faci mai mult decit te descoperi. Te demaști.

● Poți să umbli cu pălăria întoarsă, chiar dacă nu ești un om sucit.

● Unde nu e cap, vai de pălărie.

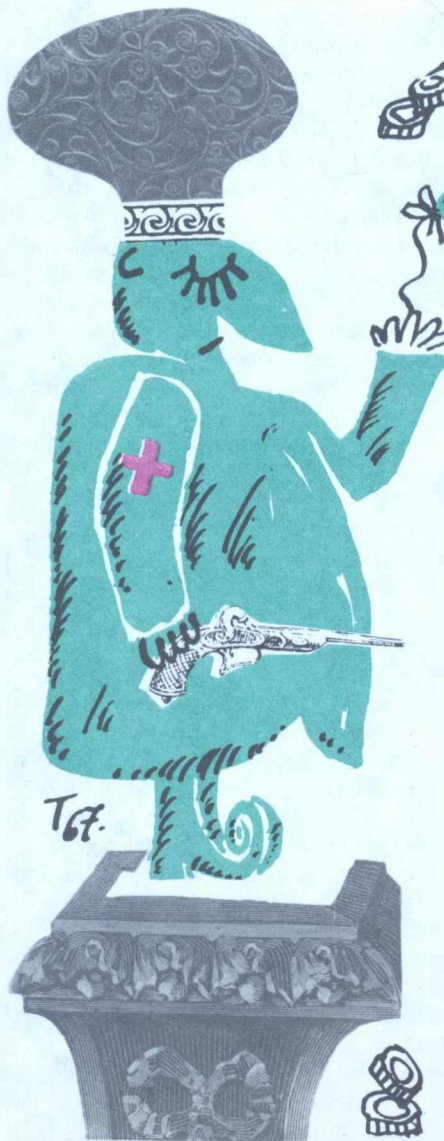
VALENTIN SILVESTRU

# O de fumate

Foile mari, lanceolate, ale tutunului — plantă din familia solanaceelor, cu întrebunțări multiple — se iau relativ jilave și se pun deci la dospit și uscat. Cineva de la Fabrica de țigarete «București» a avut ideea, nu rea, de a le grăbi uscarea printr-un aparat de raze infraroșii, instalația fiind gândită, proiectată, executată și acceptată cit ai trage din țigară, primele ei rezultate au întrecut toate așteptările, în sensul că a uscat odată tutunul pină l-a făcut praf, iar altă dată l-a murat pină l-a făcut zeamă. În consecință s-a propus regindirea, restudierea, reconstruirea și reamenajarea ei — acțiuni care, timp de trei ani, s-au ridicat pină la concurența de 200 000 lei. La acest punct maxim s-a considerat că a dat tot ce se putea da ca randament de cheltuieli și bătaie de cap și a fost casată, adică aruncată la fier vechi.

Bun.

Prima concluzie ce se impunea era că instalația n-a meritat oste-neala. A doua concluzie ce nu se impunea — dar s-a impus — a fost că trebuie comandată încă o instalație de același tip, aceleiași inventator. Iar a treia concluzie a fost să se comande concomitent și al treilea aparat, conform aceleiași documentații care topise fondurile fabricii. Evident că suferind de tulburări similare cu ale celei dintii, mașinăria numărul doi a fost, după scurtă vreme, demontată în părțile componente și propusă spre azvirlire. Instalația numărul trei, trimisă în dar Întreprinderii de cultură și fermentație a tutunurilor din Ocna Mureșului, a avut un



## ARHONDA NU CĂ<sup>1)</sup>

Arhonda Nucă-n veacul fanariot  
Și-ar fi umplut chimirele de tot  
Ar fi-nzecat rusfetul, birul, claca  
Ar fi poprit neplatnicului, vaca...  
Cu siguranță s-ar fi dat poruncă  
Să scoată pe moșnegi și ciungi la muncă,  
Iar din certificate medicale  
Și-ar fi făcut venituri personale  
Spre propășirea Înălțimii Sale  
Așa precum a dovedit prin fapte  
În anul '967.

Dacă te doare gîtul sau ficatul  
Plătești trei sute fix certificatul  
C-altfel, intransigent arhonda Nucă  
E-n stare și pe targă să te-aducă  
La munca zilei chiar de-o faci cu-ncetul,  
În caz că nu poți să-i plătești rusfetul.  
Cind nu ai bani lichizi să nu te miri  
Că-ți face anumite înlesniri  
Deoarece e-o fire concesivă  
Și-ți ia porumb de suma respectivă.

Director al căminului Spital<sup>2)</sup>  
Utiliza un nou Gerovital  
Pentru bătrîni săi pensionari

Septuagenari și chiar octogenari  
Punindu-i să cosească prin fînețe  
Spre-a-și aminti de fosta tinerețe,  
Sperind ca noua lui descoperire  
(A-ntineririlor prin amintire)  
Va face vilvă chiar de la-nceput.  
Și, după cum se vede, a făcut!

În goană după cițiva gologani  
N-ai observat cei douăzeci de ani  
Trecuți ca un vârtej prin calendare,  
În care timp o rană care doare,  
Un ulcer sau o febră recurentă  
Au încetat de-a se preface-n rentă?

Ești potrivit cu vremea, măi băiete,  
Așa precum e Nuca în perete.

PAVEL MIHĂILEANU

1) Dr. Corneliu Nucă, medic primar la circumscripția medico-sanitară Ciacova, raionul Deta, reg. Banat.

2) Din Ciacova.

# Instalație milioane

destin intrucitva diferit: observându-se că razele ei infraroșii bat aiurea, nu la țintă, s-a hotărît a fi pusă deoparte intactă, tutunul continuând a fi ținut la ultravioletele naturale.

Mă rog.

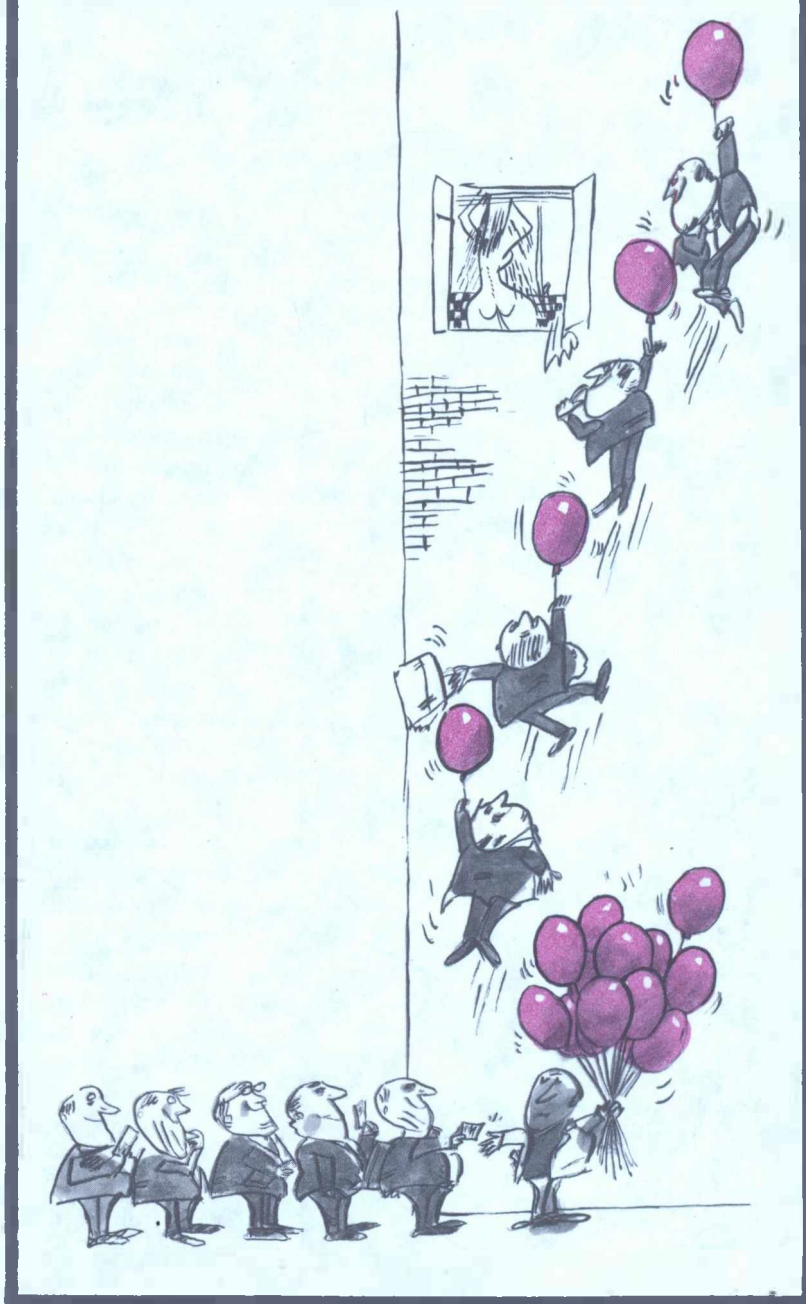
Aceste frumoase experiențe, care au uscat pînă acum 1 200 000 lei, au dat un impuls puternic celor în cauză, stimulindu-i să coacă și alte milioane prin indiferent ce fel de raze. Irradiați ireversibil de propria lor idee, ei chibzuiesc acum un plan de proliferare a aparatelor cu pricina, care să poată depăși industria tutunului pentru a face scrum și câteva domenii limitrofe; se știe că tutunul (*Nicotiana tabacum*, originar din America, adus în Europa în secolul XVI) nu e doar materie primă a industriei de țigări, ci și un element căutat în industria farmaceutică ori în cea a insecticidelor. Bine și rapid plasate, mecanismele inventate la București ar putea duce, de pildă, la prăjirea, într-un timp scurt, a citorva fabrici de medicamente și ar putea transforma în aburi câteva goane de nitroxane.

Mde!

Cindva, un domnitor fanariot, meditînd în fața unei narghile, a inventat birul tutunăritului. În veacul trecut obligația aceasta a fost anulată. Nu există teme să fie reactualizată în secolul nostru și anume ca o dare a statului către particulari.

Puțin filtru, stimabili, zău...

POMPILIU DUMITRESCU



FĂRĂ CUVINTE

## Oglinzi

LA FIGURAT

Mărul — terminînd ultima probă —  
A-nflorit în șoc, la ora patru.  
Hainele din noua garderobă  
Strălucesc solemne, ca la teatru.

Nu știu ce cooperativă mare  
L-a trecut în plan, pe lingă dud,  
Bine că nu-i alta (știu eu care)  
C-ar fi stat pînă la toamnă, nud.

APROPO DE...

Dintre toate păsările mici  
Tot respectul pentru rîndunici!  
N-au nici glas și nici penaj color  
Și cu toate astea, le ador.

Știi de ce? Pentru statornicie.  
Și de-aceea-n noua-mi căsnicie  
Lingă dormitor, ca într-un templu,  
Le păstrez culcușul. Ca exemplu...

RODICA TOTT

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ VASILE



FĂRĂ CUVINTE

# Sătrău

de EUGEN BARBU

Dacă există o știință exactă a catalogării, acest maldăr de carne ce a luat-o razna, purtând, curios, un nume, ar trebui situat în compartimentul pahidermelor, cu toată fața lui albă de hîrtie igienică și cu privirea-i ingenunchiată de la ușă ce trîntește înainte preșuri de umilință și devotament.

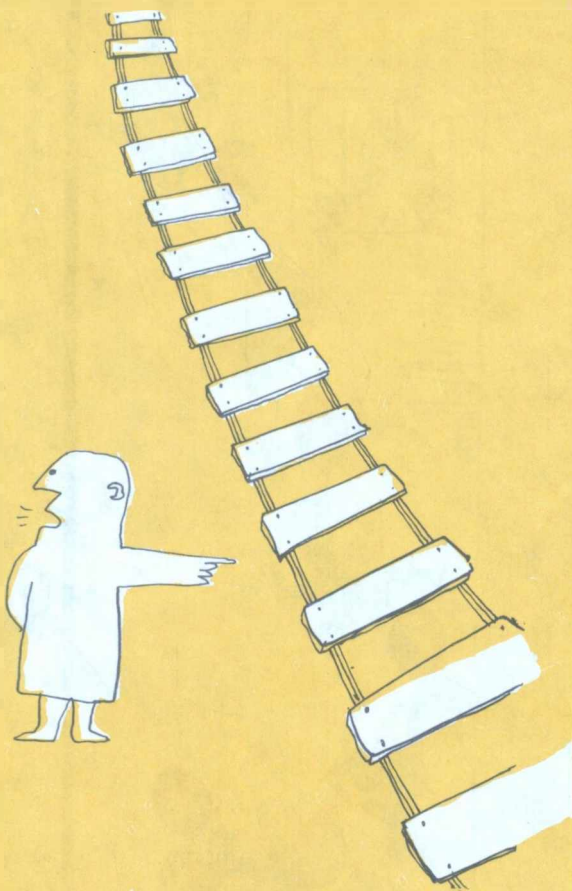
De la primul contact, omul secretă o cerșetorie subtilă, învăluită în complimente enorme cît niște saci de talas. Vrea să lase definitiv impresia că, deși indestulat de natură, umblă cu lucruri fragile, deșurubind versurile cu o gingășie ce abia răzbește prin gurița lui ca o tîrniță. Unde mai pui că are și o memorie strașnică de delator, memorie alimentată și de o incontenență verbală amestecată cu mult scuipat. E o cișmea de cuvinte și imaginile cufurite năvălesc din el ca dintr-o arteziană. Harnic, le consemnează conștiincios, vrînd să le dea pașaport artistic. Produsele sînt prezentate ca trufandale, uitînd că și salata se alege cît e ea de neam prost în ierarhia hranei. De vină e numai gîndirea lui alunecînd pe o balegă de marmeladă numită creier.

Exprimîndu-mi indoiala că nu tot ce sună în coadă aduce cu poezia, am fost taxat urgent de înapoiat și mi s-a dat concediu de la festinul lui intelectual. Abia atunci băgai de seamă că era un fel de aspirator de aplauze și că le cerșea pe unde apuca: prin adunări publice sau la pomeni de 7 ani. Fudul, sperînd din toată inima să intre în cîrdășie cu hîrtia, plin de un iremediabil rapăn interior, individul trișa în văzul lumii fără remușcări, dorînd să ne inducă în eroare. Muza îl înșelase

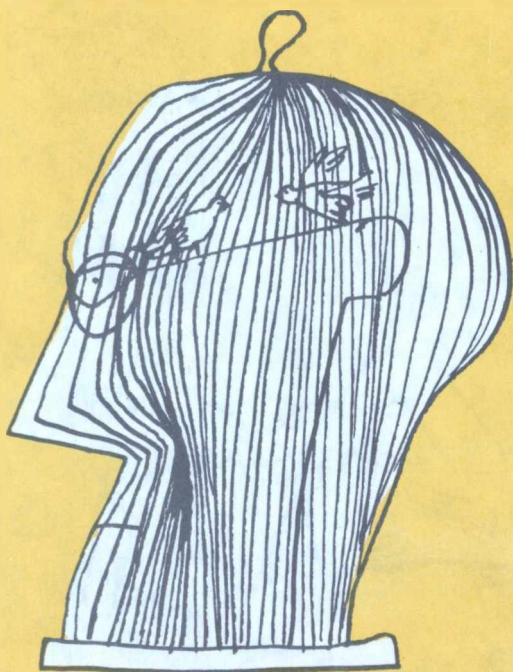
pretimpuriu alegîndu-și un concubin mai acătării pentru că trișorul cu nume de împărat roman prea era de tot o căzătură și asemenea mezalianțe nu rezistă mult în republica imaginilor. Din toată împăunarea și răspărul, vedea oricine, nu rămîneau decît cîlți și deșeuri, vorbele lui sunînd a tinichea de tot ruginită.

Atita zgomot și nădușeală creează un fel de jenă la oamenii obișnuiți. Ei își astupă nările și trec mai departe. Ce ne facem însă cu niște generoși gata să bage mîna în saltar și să susțină licheaua, s-o îngrașe, s-o arunce agresiv ca pe o bombă în grădini liniștite? Pofta lui de sută, de hîrtie sunătoare și de hartane este de nepotolit. Mănîncă un miel și tot mai vrea, bea o troacă de vin și rigiie pe versuri de Bolintineanu. Se tăvăleşte pe scări de casierie și visează să se instaleze în muzee. A făcut datorii ca să se știe că e literat, excrochează agresiv firi slabe și bate cu pumnul în masă. Te întreb: ăsta vrea să stea la Bellu la capul lui Eminescu? Cu burta aia a lui plină de lături, cu mîntea sa pustie? ăsta fură de la gura poeziei adevărate hîrtia, sume și călătorii? Acest poet de bufet, de litră și de colivă?

Nenorocirea e că ipochimenul face prozeliți. Are o haită de susținători și atacă în echipă, somînd în dreapta și-n stînga pînă o pune cineva mîna pe un par și o face ordine. Pînă atunci, cînd îl vedeți, treceți pe partea cealaltă: are moravuri urite: ori o să vă ceară un pol ori o să vă scuipe cu balele lui metafizice. Noroc că boala de care suferă nu se ia.



— Iar roțile trenului vor fi prevăzute cu un sistem care...



FĂRĂ CUVINTE

## De la un bărbos gîndire

● Nu știu de ce, cînd am cerut o bere la «Gambrinus», ospătarul a strigat spre bar: «O bere la țap!»

● Deunăzi, într-un tramvai arhiplin, o bătrînă mi-a oferit locul pe scaun spunînd: «Stați dumneavoastră, părinte!»

● Nu mă duc nici mort să văd «Bărbierul din Sevilla» sau «De-ale carnavalului». E cu frizeri!

● Un prieten întîlnit pe stradă mi-a mărturisit: «Nu-mi place cum arăți azi la față!» Cum a văzut, nu știu!

● După mine, cel mai antipatic animal de pe glob este lama.

GH. ZANEA

VICTOR SĂLĂGEANU



FĂRĂ CUVINTE



FĂRĂ CUVINTE

## LEI — PARALEII

În materie de raportări, cei de la G.A.S. Pufești, raionul Adjud, sînt lei-paralei. Tot ce-i în plan, apare automat și în raportarea realizărilor. Este în plan să se facă o lăptărie? Este și în realizări că s-a făcut. Dar vă rugăm să nu căutați pe teren, că nu-i. Lăptărie este numai pe hîrtie. Și hîrtia e la banca de investiții. Și cei de la G.A.S. sînt liniștiți.

Dar planu-i mare. În plan este și o baie cu 10 dușuri. Și în rapoarte este o baie cu zece dușuri. Pe teren nu-i nimic.

Și planul nu se oprește aici. În plan e prevăzut să se realizeze 91 ha. defrișări în sectoarele Berghel și Homocea. Nici raportul nu se oprește aici. În rapoarte sînt trecute că s-au realizat. Sînt trecute în rapoarte toate cele 91 ha. Dar pe teren, o parte sînt trecute... cu vederea. S-au realizat numai 57 ha. Restul de 34 ha. sînt numai pe hîrtie. În schimb, s-au cheltuit toate fondurile pentru toate cele 91 ha., ceea ce înseamnă că planul valoric a fost îndeplinit, tovarășii!

Poate va întreba cineva cum poți să cheltuiești bani pentru 91 ha. defrișînd numai 57 ha. Dacă ești leu-paraleu, poți. De exemplu, nu mai transporti tocmai din Maramureși muncitorii cu trenul. Îi transporti la lucru cu... autocarele O.N.T., plătînd 210 de persoană în loc de 90. Și oamenii se plimbă cu autocarul, ca niște zmei.

Firește, nu toți. Unii nu se plimbă. Stau acasă. Și primesc salariul prin... corespondență. Lucrează fără frecvență. Vreo 80 oameni au lucrat în felul acesta, tot ca niște zmei. Și uite așa, zmeii din comunele raionului s-au întîlnit cu leii paraleii de la gospodărie și a ieșit din asta o grozăvie, care a adus statului o pagubă de sute de mii de lei.

Nu lei paralei, ci lei adevărați de la banca de investiții.



## Dialog între doi pomi

Personaje: Copac I, Copac II.  
Locul acțiunii: pe șosea.

COPAC I: Bună dimineața, Copac doi.

COPAC II: Bună! Dar de ce oftezi, Copac unu?

COPAC I: Eh! Mă gîndesc ce bine era să fi fost eu tei.

COPAC II: De ce tocmai tei!

COPAC I: Că din tei se face ceai... cu rom.

COPAC II: Eu aș fi vrut să fiu... Piersic.

COPAC I: Cred și eu! Să faci și piersici, să faci și film!

COPAC II: Atunci măcar... soc. Din soc se fac fluiera. «Fluieraș de soc mult zice cu foc»!

COPAC I: Fluieraș de milițian mult zice cu elan... o doină de 150 de lei.

COPAC II: Sau o sirbă pe loc de 75!

COPAC I: Apropo, cum ai dormit azi-noapte?

COPAC II: Nu prea bine.

COPAC I: De ce?

COPAC II: Pueții ăștia de tei au avut ceai dansant. Toată noaptea

au foșnit, au cîntat twisturi din frunză.

COPAC I: De ce nu-i reclami la comitetul de plopi?

COPAC II: Aș! Administratorul e o esență moale!

COPAC I: Și eu am avut musafiri. Un motociclist. S-a jucat de-a prinselea cu un camion și pîn' la urmă au dat-o în leapșa pe cocoțate.

COPAC II: Te-ai pomenit cu el în circă?

COPAC I: Da! Pe craca a patra, cum urci la mine pe dreapta.

COPAC II: Tii! Ce de mașini!

COPAC I: Ce vrei, e simbătă! Automobilisti ies la plimbare.

COPAC II: Dar ce-i cu salcia aia pletoasă de vizavi? E de o eleganță...

COPAC I: S-a ajuns. Are huse noi de Renault.

COPAC II: Îi merge bine, a dat norocul peste ea.

COPAC I: Norocul? A dat... Renault-ul.

COPAC II: Ah, mă enervează muștele astea!

COPAC I: De ce nu ți-ai pus hîrtie de muște?

COPAC II: Mi-am pus, dar nu

s-au prins decît două Fiat-uri 600.

COPAC I: Stai! Nu te uita încolo.

COPAC II: De ce?

COPAC I: Pe șosea, acolo... s-a altoit un Taunus cu o basculantă.

COPAC II: Și ce-a ieșit?

COPAC I: O marcă nouă: Centaunus Basculantus!

COPAC II: Aha! Dar șoferii n-au pățit nimic?

COPAC I: S-au prefăcut în statui.

COPAC II: De bronz?

COPAC I: Nu, de ghips. Vernisajul are loc la spitalul de urgență.

COPAC II: Intrarea liberă, ieșirea cu avizul medicului.

COPAC I: Eu nu mai stau aici, vreau acasă!

COPAC II: Ss...! Mai încet, ce, ești în pădure? Ești pe șosea!

COPAC I: Nu mai vreau pe șosea. Mi-e frică. Vreau în codru sau la teatru.

COPAC II: De ce la teatru?

COPAC I: Pentru că acolo... «Copacii mor în picioare»!

GRIGORE POP  
și SILVIU GEORGESCU



Îngerii, așa sînt ei:  
Mîitei!

De vîrstă preșcolară,  
Pe omoplați cu cîte-o aripioară,  
Le place jocul, gluma  
Ca spuma  
Candizi, neștiutori,  
Răspund senin cînd uneori  
Sînt mîngîiați  
Și întrebați  
De cineva  
Cîte ceva:

— Eu n-am văzut!

— Eu n-am știut!

Sînt inocența personificată!

Dar iată,

În cale mi-a ieșit odată

Un înger cam bătrîn

Ce nu stătea cu brațele în sin;

În dinți ținînd o pipă

În formă de tulipă

Și-n mină un stilou

Străin și nou,

El tot semna,

Contrasemna

Zeci de hirtii

Pe zi...

Trăia ușor ca-n vis,

Mai bine spus, ca-n paradis...

Dar vai, pe-acolo unde el semna

Se și fura...

Ah, hoții n-au nimica sacru

Și pentru paradis au născocit șperaclu...

Cînd furtul s-a descoperit

A fost, firește, încolțit

Și îngerul bătrîn

Ce nu stătea cu brațele în sin.

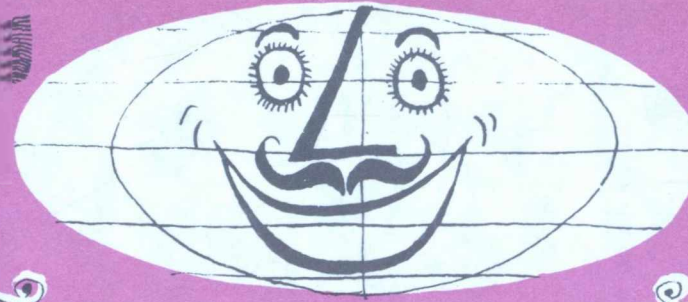
Răspunse-ndată

Ca inocența personificată:

— Eu n-am văzut!

DIN LITERATURA

SATIRICĂ



UNIVERSALĂ

# UȘA DESCHISĂ

de SAKI (ANGLIA)

Umoristul englez, Saki, pe numele adevărat Hector Munro, s-a născut în anul 1870. El a fost exponentul unui umor rafinat, cinic și rece.

Eroii săi sînt mai totdeauna copii de bun simț care joacă renghiuri neplăcute oamenilor mari, aceștia reprezentînd în ultimă instanță prejudecățile și păcatele modului de viață britanic.

Saki a avut o copilărie tristă, privată de cele mai elementare bucurii, educat și tutelat de niște mătuși austere, rigide și bigote.

Toată revolta și amărăciunea unei astfel de copilării, erupe în opera lui de maturitate.

A decedat la 23 noiembrie 1916, în timpul primului război mondial.

— Domnule Nuttel, mătușa mea coboară imediat, spuse o fată de vreo cincisprezece ani, plină de siguranță. Pînă atunci, va trebui să vă mulțumiți cu tovarășia mea.

Framton Nuttel își frămînta mintea, gîndindu-se cum ar putea mîguli pe nepoată pînă la sosirea mătușii. În forul său lăuntric se indoia de utilitatea pe care ar putea-o avea pentru cura sa de odihnă aceste vizite protocolare făcute unor oameni cu totul străini. «Știu ce o să se întimpl», îi spusese sora lui, pe cînd se pregătea să emigreze spre acest refugiu rural. «Ai să te îngropi, fără să schimbi o vorbă cu cineva, distrugîndu-ți astfel mai rău nervii, tot frămîntîndu-te cu gînduri negre. Am să-ți dau niște scrisori de recomandare pentru toți oamenii pe care îi cunosc acolo. Unii dintre ei, pe cît mi-aduc eu aminte, erau foarte amabili».

Framton se întreba dacă doamna Sappleton — doamna la care venise să-și prezinte una din aceste scrisori de recomandare, se integra

urmă fata. Deci după plecarea soriei dv.

— Tragedie? întrebă Framton.

În vîgăuna asta liniștită de țară, noțiunea de tragedie i se părea deplasată.

— Poate că v-ați întrebato de ce lăsăm această ușă larg deschisă într-o după amiază de octombrie, întrebă nepoata, arătînd o ușă mare cu geamuri, care dădea spre grădină.

— Vremea se menține încă frumoasă, răspunse Framton. Dar ce legătură are ușa cu tragedia?

— Se implinesc astăzi trei ani de cînd soțul și cu cei doi frați mai tineri ai mătușii mele au plecat pe această ușă, la vînațoare. Și nu s-au mai întors niciodată! Trecînd peste baltă, ca să ajungă spre locurile lor favorite, s-au infundat tustrei în nisipurile mușcătoare. A fost o vară grozav de ploioasă, vă aduceți aminte, și locurile, care în alți ani erau inofensive, au devenit periculoase. Corpurile n-au mai fost găsite niciodată. Și glasul tinerei fete își pierdu siguranța, tremurînd puțin. Dar ce este groaznic e că sărmana mea mătușă crede mereu că ei se vor întoarce într-o bună zi, împreună cu îndrăznețul lor ciine de vînațoare, care îi însoțea, și că vor intra pe această ușă, așa cum făceau în toate zilele. De aceea rămîne deschisă zilnic pînă cînd se întunecă. Biata, scumpa mea mătușică! Mi-a povestit de atîtea ori cum au plecat, soțul ei cu impermeabilul lui alb pe braț, iar Ronnie, fratele mai mic, cîntînd: «Bertie, de ce țopăi?», așa cum făcea întotdeauna ca s-o necăjească, căci pe mătușa mea o enerva cîntecul ăsta. Știți, în serile frumoase și liniștite cum este cea de azi, am aproape impresia înspăimîntătoare că vor intra într-adevăr pe ușă... Se întrerupse, tremurînd toată. Framton

un subiect mai puțin macabru, dar își dădea seama că gazda nu-i acorda decît foarte puțină atenție și că privea neincetat spre ușa larg deschisă care da spre grădină. Ce coincidență neplăcută! Să-și aleagă tocmai azi ziua de vizită!

— Doctorii mi-au prescris odihnă completă, mi-au interzis orice enervare și m-au sfătuit să evit orice fel de exercițiu fizic violent, o informă Framton, care era victima iluziei, atît de mult rîspîndită, că oamenii cu totul străini sînt nerăbdători să cunoască în cele mai mici amănunte, bolile și infirmitățile noastre, origina și tratamentul lor. De altfel nu sînt de acord nici cu regimul ce mi s-a prescris, continuă el.

— A, nu-u? făcu d-na Sappleton, acoperindu-și discret cu palma un căscat. Deodată, atenția păru că i se trezește, dar nu din cauza celor spuse de Framton.

— Iată-i, în sfîrșit! exclamă ea. S-au întors tocmai la timp pentru ceai, și plini de noroi ca niște prepelicari!

Framton se înfioră ușor și cu un aer compătimitor se întoarse spre nepoată. Fata privea prin ușa deschisă, cu ochi măriți de groază. Cuprins de o spaimă nespusă, Framton se răsuci pe scaun și privi în aceeași direcție.

În amurgul care se lăsa, trei siluete străbăteau peluza și se îndreptau spre salon; cei trei bărbați purtau cîte o pușcă sub braț, iar unul dintre ei mai avea și un impermeabil alb aruncat pe umăr. Un prepelnic cafeniu alerga în urma lui. Toți se apropiau fără zgomot de casă, apoi un glas tînr și puțin aspru începu să cînte: «Bertie, de ce țopăi așa?»

Framton își luă febril umbrela și pălăria, străbătînd în fugă ușa vestibulului, aplecîndu-se cu pietriș și poarta cu grilaj a grădinei. Un ciclist care circula pe șosea a trebuit să se arunce într-o groapă ca să înlăture ciocnirea de neînlăturat.

— Am sosit, scumpo, spuse bărbatul cu impermeabilul alb, intrînd pe ușa cu geamuri. Cam plini de noroi, dar sîntem aproape uscați.





— M-a interesat r... ce mi-a povestit, răspunse Framton. Sora mea a locuit aici, la parohie, acum patru ani, și mi-a dat niște scrisori de recomandatie pentru citeva persoane din sat.

Rosti această ultimă frază pe un ton de indiscutabil regret.

— Atunci, practic vorbind, nu știți nimic despre mătușa mea? continuă tînăra cu aceeași siguranță.

— Doar numele și adresa, mărturisii vizitatorului, care se întreba dacă doamna Sappleton era măritată sau văduvă. Ceva nedefinit din cameră îi sugera o prezență masculină.

— Se împlinesc tocmai trei ani de cînd s-a întimplat marea tragedie care a lovit-o.

— Sper că nu vă supără că ușa asta stă deschisă, spuse d-na Sappleton cu ton vesel.

Soțul meu și cu frații mei trebuie să se întoarcă de la vînătoare și ei intră în casă totdeauna pe aici. S-au dus să impuște rațe sălbatiche în baltă. La întoarcere imi vor murdări bietele mele covoare. Toți bărbații sint la fel, nu-i așa?

Continuă să flecărească veselă despre vînătoare, despre raritatea rațelor sălbatiche și despre perspectivele pe care le oferă iarna. Framton considera această convorbire pur și simplu oribilă. Se străduia cu disperare, fără să reușească, să îndrepte conversația spre

fantomă.

— Cred că de vină e prepelicarul, explică liniștită nepoata. Mi-a spus că are oroare de ciini. O haită de ciini vagabonzi l-a urmărit într-o zi într-un cimitir, undeva, pe malurile Gangelui, și a fost nevoit să-și petreacă noaptea într-o groapă de curînd săpată, pe cînd animalele acelea oribile și băloase miriau și-și arătau colții chiar deasupra lui. Ai de ce să-ți pierzi singele rece!

Improvizatia romantică era doar specialitatea ei.

Trad. de PAUL B. MARIAN

## Cincisprezece minute...

de AL. VIANU

Sint un om cumsecade, un cetățean onorabil, un tată grijuliu și un soț credincios. Nu beau bere după orele de serviciu, aduc toată chenzina acasă, nu fumez și nu otrăvesc nici pe alții, chiar eu am agățat pe ziduri avizul, nu întorc capul după sexul opus și totuși sufăr. Sint victima unei mari nepotriviri: serviciul începe la ora șapte. Și eu ajung la birou la șapte și un sfert. Se spune că omul albește, că tîmplele îi devin argintii după ani și ani de zile. Ei bine, pe mine nu anii m-au albit. Pe mine m-a albit sfertul asta de oră.

Din pricina acestor întirziri m-a convocat mai deunăzi șeful într-o ședință restrînsă: noi doi. Șeful pe scaun, eu în picioare. După aceea, el în picioare, eu sub scaun. M-a scuturat ca pe un prun. Magiun am ieșit de acolo. Și avea dreptate. M-a întrebat de ce nu s-a prins de mine exemplul colegilor conștiincioși. I-am explicat că în decursul celor 30 de ani de viață, în afară de oreion, pojar și nevastă-mea, de mine nu s-a prins absolut nimic. Parcă aș fi un anti-pelicanol... Șeful m-a conjurat

să nu mai întirzii, spre binele meu și fericirea lui. Mi-a arătat că motivele întirzierii sint naive, că întirzirea înseamnă lipsă de disciplină, înseamnă ședințe de analiză a muncii, înseamnă lucrări rămase în urmă, înseamnă comoditate, mă rog, a fost o ședință fulger, de se auzeau tunetele pînă la direcția generală... I-am mai răspuns în apărare să țină seama și de calitățile mele: că sint un tată grijuliu, că sint un soț credincios, că nu iau aperitive în oraș, dar șeful mi-a replicat că rubrica asta nu e trecută în condica de prezență. Că în condică sint trecute numai întirzierile.

Într-o altă ședință, foarte restrînsă, convocată pe aceleași criterii, i-am ripostat:

— Tovarășe Grigoriu, privești problema îngust.

— Dar cum ar trebui să privesc problema, Popescule?

— Păi, tovarășe Grigoriu, ar trebui s-o privești așa... mai de la șapte și un sfert în sus! Ce contează cincisprezece minute în viața unui om?

— Aici e vorba numai de cele opt ore de muncă, Popescule!

— Și ce, mă rog, viața unui om nu-i formată din ore? E formată numai din prime? Nu! De aceea se și spune în anumite ocazii «să fie într-un ceas bun» sau «n-duce anul ce-duce ceasul».

— Și ce ai de gînd, Popescule?... — Tovarășe șef eu nu întirzii din rea voință. Sufăr probabil de un reflex condiționat!... Dacă ar trăi Pavlov, poate n-aș mai întirzia...

În fața unei asemenea argumentări, șeful n-a mai scos un cuvînt. S-a apucat cu mîinile de cap și a coborît pînă jos, la farmacie. La ora trei eu am plecat enervat acasă. Am revenit la serviciu inseninat, liniștit, a doua zi la șapte. Și un sfert. N-aveți idee cît de mult imi pîrște mie sfertul ăsta de oră, dimineața. Mă calmează. E ca un ceai de tei. Adevărat că șeful e ca un ceai de tei care dă în clocot, dar totul e chestie de obișnuință. El nu s-a obișnuit încă. Eu da. Mă acomodez mai ușor...

Într-o zi intră tovarășul Grigoriu în birou și mi se adresează fericit:

— Popescule, ești un om salvat!

— Ce s-a întimplat, tovarășe Grigoriu?

— Ni s-a schimbat programul de lucru. De mîine instituția noastră își începe munca la ora șapte și un sfert! Ora dumitale preferată!

A doua zi am sosit la serviciu la șapte și jumătate. Colegii mă priveau înnebuniți. Șeful nu mă privea de loc. Tremura. Îi cuprinsese o criză de sughițuri nervoase.

Încercă să-mi vorbească:

— Bine, omule... hic... pînă ieri veneai la ora șapte și un sfert hic... iar astăzi... hic... hic... hic...

Și începu să plîngă. L-am luat cu binișorul:

— Tovarășe Grigoriu, vă astenițați degeaba și sughițați de pomană. ...Zău nu plîngeți! În definitiv n-am întirziat mai mult decît ieri. Tot un sfert de oră!... Nu-i vina mea... Probabil o fatalitate care mă urmărește. Cînd am venit pe lume la fel s-a întimplat. Eu sint din gemeni. Întii a venit frate-meu. Eu, mai tîrziu... Moașa credea că m-am răzgîndit cu totul... Dar nu m-am răzgîndit, fiindcă n-am vrut să vă pierd de șef... sinteți om de treabă... de ce să vă otrăviți sufletul pentru 15

(Urmare în pag. 13)





SOTUL, CITIND DIN FEDRU:

—O vulpe dă de-o mască de teatru într-un loc.  
Ce frumusețe! zice. Dar creier n-are ioc!

V. CRIȘAN



— De obicei joc table, dar trebuie  
să mai facă omul și nițel sport!

## CABINE DE ÎNCERCAT... RĂBDAREA

Unitatea nr. 23 de pe str. Franklin nr. 5 a cooperativei de croitorie «Sirguința» din Capitală dispune de două cabine pentru probă. Deocamdată, în aceste cabine n-au intrat clienții, ci nepriceperea și nepăsarea cooperativei «Mobilă și Tapițerie».

A dovedit-o doar, refăcând de câteva ori cabinele.

La început, aceste cabine au avut plăcile exterioare prea scurte. Croitorii, nefiind în general de acord cu lipsa de metraj, a venit prima refacere, micșorându-se înălțimea scheletului metalic, ca să se potrivească plăcile. Când și treaba asta s-a făcut, în cabine trebuia să stai cocoșat. Dar cum hainele nu se pot proba într-o asemenea poziție incomodă, scheletul a fost înălțat la loc și n-au mai fost bune plăcile exterioare. Acum se așteaptă altele. Iar placa asta cu plăcile care nu mai sosesc o aud mereu croitorii unității.

Unitatea nr. 23 are și alt asemenea client, în persoana cooperativei «Întreținerea». Aceasta, văzind cabinele ocupate, s-a instalat cu lucrările de întreținere (zugrăveli etc.), în restul spațiului. A lăsat croitorilor doar o cămăruță, unde să croiască, să coasă și să se uite urit la cei care nu mai termină o dată amenajarea.

Iar cele două cooperative: «Mobilă și Tapițerie» și «Întreținerea» își văd înainte de tergiversări, nepăsându-le de termenele contractului. Au noroc că au fost chemate la o croitorie unde sînt ace de cusut. Dacă se duceau la o cojocărie, avea cineva ac de cojocul lor!



# Urzica

ajută

## PATRU DOAMNE, ȘI TOȚI PATRU!

În «Urzica» nr. 4 a apărut foiletonul «Cer cuvîntul» în legătură cu inginerul Lazăr Constantin, șef al șantierului nr. 4, al T.U.T. București, Boldur Eugen, șeful serviciului aprovizionării, Barac Niculae contabilul-șef al cantinei, și Ciocu Tudor, șeful coloanei. Respectivul cvarțet a fost criticat pentru abateri serioase de la disciplină, încălcări grave ale regulamentului de ordine interioară și prejudicii substanțiale aduse avutului obștesc.

Ca urmare a celor publicate, ne-a sosit la redacție un răspuns de la Consiliul Superior al Agriculturii,

din care desprindem următoarele: Critica din «Urzica» a fost justă, iar cei patru vinovați de abateri grave au fost destituiți.

A tunat și i-a adunat!  
Acum i-a risipit!

### «MULȚUMIRI C.C.V.J.»

S-a întimplat în 1964. Atunci Lotul T.C.M.M. (Trustul de construcții și montaje miniere) Petroșeni, după ce a executat o lucrare de construcții pentru Combinatul carbonifer Valea Jiului, a zis că e bine să mai lase din materiale și pentru o altă lucrare. Și a lăsat. Un an, doi, trei. Materialele au stat «adăpostite» sub zgură, zăpadă și alte soiuri de

asemenea adăposturi pînă cînd s-a sesizat «Urzica» de acest lucru.

Răspunsul primit din partea C.C.V.J. (Combinatul Carbonifer Valea Jiului) glăsuiește astfel: «Cele semnalate sînt juste și s-au luat măsuri. Mulțumim pentru sprijinul acordat».

Sperăm că pe viitor asemenea situații vor fi remediate înainte de sprijin.

### AUTO-ABUZURI

Șoferul Rusu Gabor și salariatul Cioran Paulin de la secția de rețele electrice Hunedoara au plecat cu furgoneta secției, în interes personal, la Orăștie. Ca să cumpere porci și ce-or mai găsi. Că au plecat cu

mașina întreprinderii, este un zădărniciu. Dar că au tamponat mașina pe drum, asta e și mai șic.

La sesizarea redacției noastre legătură cu aceste fapte ni s-a comunicat că într-adevăr lucrurile s-au petrecut. Pentru aceasta pectivii au fost sancționați cu o amendă punzător.

De data asta nu în interes personal, ci în interesul întreprinderii.

### INTERNAT CU...NOTE

Construcția internatului Liceului agricol din Halinga, raionul Tr. verin, trebuia terminată la 1 iunie 1966. Nu s-a respectat acest termen fapt care a influențat negativ activitatea administrativ-gospodărească, cit și procesul de învățământ.

«Urzica» a fost sesizată de situația existentă și iată ce se arată în răspunsul primit, la redacție, din partea sfatului popular regional: «Comitetul torită proastei organizări a acționat pe șantier internatul nu

## despre tact

Tactul, stimați cititori, este o aptitudine care s-ar putea traduce printr-o definiție simplificată la maximum. darul pe care-l au unele persoane de a nu vorbi de funie în casa spinzuratului. Desigur a avea tact nu înseamnă exclusiv a avea numai darul arătat mai sus, dar acesta este unul din aspectele sale importante. A nu avea tact înseamnă a face gafe în diverse ocazii, mai ales atunci când ți-e lumea mai dragă, înseamnă a face praf o petrecere cu o singură vorbuliță aruncată spre gazdă, înseamnă a provoca hohote de ris într-o împrejurare tristă, mă rog, înseamnă a călca în străchini cu zimbetul pe buze.

Din păcate, dragii mei, tactul nu se învață. El e ca și talentul: dacă te naști cu el, pe ce pui mîna înflorește, dacă te naști fără el, cum deschizi gura faci panică. E dureros să vezi persoane serioase, culte, cu cei 7 ani de acasă în bagaj, persoane demne de toată stima, dar care fiind lipsite de acest dar, sînt în stare, de pildă, să felicite în felul acesta pe fericiiții cuscri, în toiuł unei nunți: «Acu' puteți muri liniștiți, urmașii vă sînt asigurați! Felicitările mele!» Vă imaginați ce nuntă plăcută au în continuare norocoșii părinți ai mirelui sau ai miresei.

Dar lipsa de tact ia aspecte mai largi atunci cînd aceste persoane se manifestă în domeniul public. Uite, eu mi-am cumpărat, ca tot omul, un calendar. Unul de perete, să-l pun la mine acasă în cameră, ca să știu dimineața cînd mă scol, rupînd foaia din calendar, pe ce lume mă aflu. Calendarul nu e nici mare, nici mic și face frumos pe perete. Cineva mi-a spus că nu e elegant, dar mie nu mi se pare neelegant și vreau să știu pe ce dată trăiesc. Cică, ar merge unul de birou. Merge, dar nu știu de ce ăsta de pe perete îmi sare mai tare în ochi. Și acum, ce am eu cu calen-



darul? Că fiecare foaie are pe verso niște sfaturi utile sau inutile asta nu-i grav. Ori le citesc și zimbesc, ori le citesc și le urmez, ori nu le citesc, nu zimbesc și nu le urmez. Desigur s-ar putea face o analiză detaliată a unora dintre aceste sfaturi, dar de ce să căutăm noduri în papură unor intenții bune, chiar dacă unele din rezultatele acestor intenții au haz? Și atîta vreme cît aceste părintești sfaturi nu mă supără, socotesc neloidal să mă folosesc de hazul lor și să-l dau drept hazul meu.

Dar să revenim la tact și la calendar. Surprinzător la calendarul meu este ceea ce scrie nu pe verso, ci pe fața fiecărei foi. Scrie mai întii așa: Soarele răsare la orele X. În stînga. Și în dreapta: Soarele apune la orele Y. Bun. Cînd m-am trezit eu soarele a răsărit, dar n-are a face. Așa se obișnuiește. E lume care se interesează și de treaba asta: cînd răsare, cînd apune, mă rog, problema asta

cu soarele are o socoteală. Dar pe urmă mai sînt două indicații. Ei, astea m-au nenorocit. Sub «soarele răsare», scrie: «zile trecute 112». Și sub «soarele apune», scrie: «zile rămase 253». Și zilnic așa: 113-252, 114-251, 115-250 și tot așa pînă la urmă, ca să intri în revelion plin de voie bună. Eu nu zic, o fi lume care se interesează și de așa ceva. Să le facă dumnealor calendare speciale cu zile trecute și zile rămase. Dar eu, fraților, în camera mea, de ce am nevoie de treaba asta? Zău nu sînt superstițios, dar de ce, domnule, să mă iei așa de dimineață abia căzut din pat, cu :Alo, domnu', ți-au mai rămas trei zile! E drept, se referă la zilele din an, dar dacă îmi scoți ochii cu asta zilnic și matematic, nu mă duci cu gîndul și mai departe? Eu cînd am rupt prima foaie din calendarul ăsta mi-am spus, în primul moment, zăpăcit: «Ia uite, dom'le, noroc că nu am nimerit vreun calendar cu «anii trecuți» și «anii rămași» că era frumos. Pe urmă m-am desmeticit și mi-am dat seama că asta ar fi o aberație. Dar aberația asta de la ce mi-a venit? De la ce-am citit. Nu este asta tot o lipsă de tact?»

Așa că stau și mă întreb, în loc să fie scris pe calendar zile rămase, zile trecute, nu era mai bine să fie scris în fiecare zi pe fiecare foaie altceva? De pildă: Luni: vă dorim o zi bună! Marți: succes în muncă! Miercuri: fiți veseli, viața-i frumoasă! Joi: multă sănătate dv. și familiei! Vineri: dacă primiți salariul pe 3 și pe 18, azi luați chenzina! Simbătă: diseară e Sfîntul! Duminică: vă dorim o duminică frumoasă și bate Rapidul!

Și așa mai departe. Nu era mai stimulator pentru toți o asemenea urare zilnică decît «zile trecute» și «zile rămase»?

Și nu era greu. Pentru anul viitor, stau la dispoziția celor în cauză, cu 365 urări ca mai sus.

minat nici în prezent. S-au luat să măsurile cuvenite».

Drept care consemnăm și noi prezenta notă și sperăm că în acest internatul va fi declarat... provocat.

## MINĂ CU SURPRIZE

Exploatarea minieră Dilja livrează reparației Petrila cărbune cu amestec de steril. Această problemă a fost esizată și «Urzicii», căreia i s-a răspuns, de către cei în drept, că într-adevăr brigăzile de la etaj I Vest, Șabataj — cameră nr. 3 și altele dau cărbune cu steril. Ca urmare numai într-o singură zi au fost rebutate 343 de tone cărbune.

Din asigurările primite rezultă că asemenea situații vor fi evitate.

Să sperăm că în problema aceasta, cărbunelui cu steril, am făcut o esizare cu... fertil!

## I. VASILE

## IOSIF TEODORESCU



# Coloniale și delicatese

Ce poate determina pe un băcan din Portugalia să se stabilească într-un oraș din Anglia? Un singur motiv: convingerea că la Londra va realiza profituri mai mari decât la Lisabona.

În această nobilă speranță, d. Carlo Jancio și-a deschis pe Bond Street, în plin centrul capitalei britanice, un splendid magazin de coloniale și delicatese, având o firmă plină de poezie: «Sudul înșorit». Pe rafturile și teighelele sale se răsfățau cele mai apetisante roade, de la smochine, curmale și fisticuri, până la măslinile de Vieira, vinul de Porto și rachiul de mandarine. Personalul era exclusiv feminin: în costum național portughez, grațioasele vânzătoare reușeau să satisfacă numeroasa clientelă, deși abia știau câteva cuvinte uzuale de limbă engleză.

Afacerile lui Jancio mergeau atât de bine încât el și-a anunțat nu de mult intenția de a deschide două sucursale în capitala Marii Britanii și alte câteva în diferite orașe de provincie. Și lucrurile ar fi mers strună, dacă nu și-ar fi băgat codița Cupidon. Legătura dintre mica zeitate a amorului și marele business al coloniilor a stabilit-o una din vânzătoare, Alicia Perega, care s-a îndrăgostit de tânărul muncitor londonez, Patrick Railey. Luat cu treburi, Jancio n-a băgat de seamă

și de aici i s-a tras pierzania.

Căci, din iubire pentru Patrick, Alicia a început să învețe englezește. Și, pe măsură ce își îmbogățea vocabularul, ea dezvăluia alesului inimii sale situația în care se află. Și astfel a ieșit la iveală că vânzătoarele de la «Sudul înșorit» erau niște adevărate sclave, literalmente cumpărate de Jancio în Portugalia și tratate ca atare. Singura plată pe care o primeau pentru munca lor era casa (într-un fel de cazarmă înjghebată la periferie) și masa (constind dintr-un singur fel de mâncare la prinz și seara).

Indiscret ca orice îndrăgostit, Patrick nu a păstrat secretul. L-au aflat tovarășii lui de muncă, l-au aflat ziarele, l-a aflat opinia publică. Și a ieșit un târăboi atât de cumplit, încât pe băcanul-sclavagist l-au trecut toate nădușelile, de parcă ar fi fost în sudul înșorit și nu în nordul încețoșat.

Povestea de iubire dintre Alicia și Patrick continuă. În schimb Carlo Jancio a tras obloanele magazinului său de coloniale și delicatese. Nu i se cunosc proiectele, dar n-ar fi exclus să își încerce norocul în Angola. Acolo s-ar simți la largul lui, cu metodele sale **coloniale** și fără nici un fel de **delicatese**.

N. AURELIU



## HOTELIERUL GHINIONIST

Henry Charles Delaine a fost multă vreme proprietarul unui hotel de mîna a patra din New Orleans. Situația a luat sfîrșit într-o bună noapte, nu pentru că Delaine a încetat să mai fie proprietar, ci pentru că hotelul a încetat să mai fie hotel. Un misterios incendiu a izbucnit, pe neașteptate, din patru puncte simultan și flăcările lui au consumat clădirea cam dărăpănată, mobila cam șubredă și chiar cearșaturile cam nespălate, înainte ca pompierii să apuce să golească măcar prima cisternă cu apă adusă cu ei.

Hotelul era, bine înțeles, asigurat. Cu suma pe care urma s-o încaseze ca despăgubire, Delaine își putea construi un veritabil **palace** de lux. Dar societatea de asigurări «Milton Bros» nu era deloc dispusă să finanțeze această promovare în ierarhia hotelieră a fostului proprietar. În consecință, ea a refuzat să plătească, pe baza următorului raționament : a) focul a fost pus; b) Delaine avea interes să încaseze despăgubirea; deci c) Delaine e cel care a pus focul.

În fața dovezilor, Henry Charles a trebuit să admită că premisa a) e justă. În schimb a contestat concluzia, argumentînd că premisa b) e greșită: incendiul nu l-a provocat el, ci un anume Ben Davis. Cu două săptămîni înainte de catastrofă, acesta ceruse o cameră, dar Delaine îl refuzase, pe motiv că-i negru (Davis nu Delaine). Era deci limpede, susținea păgubitul proprietar, că Davis s-a răzbunat.

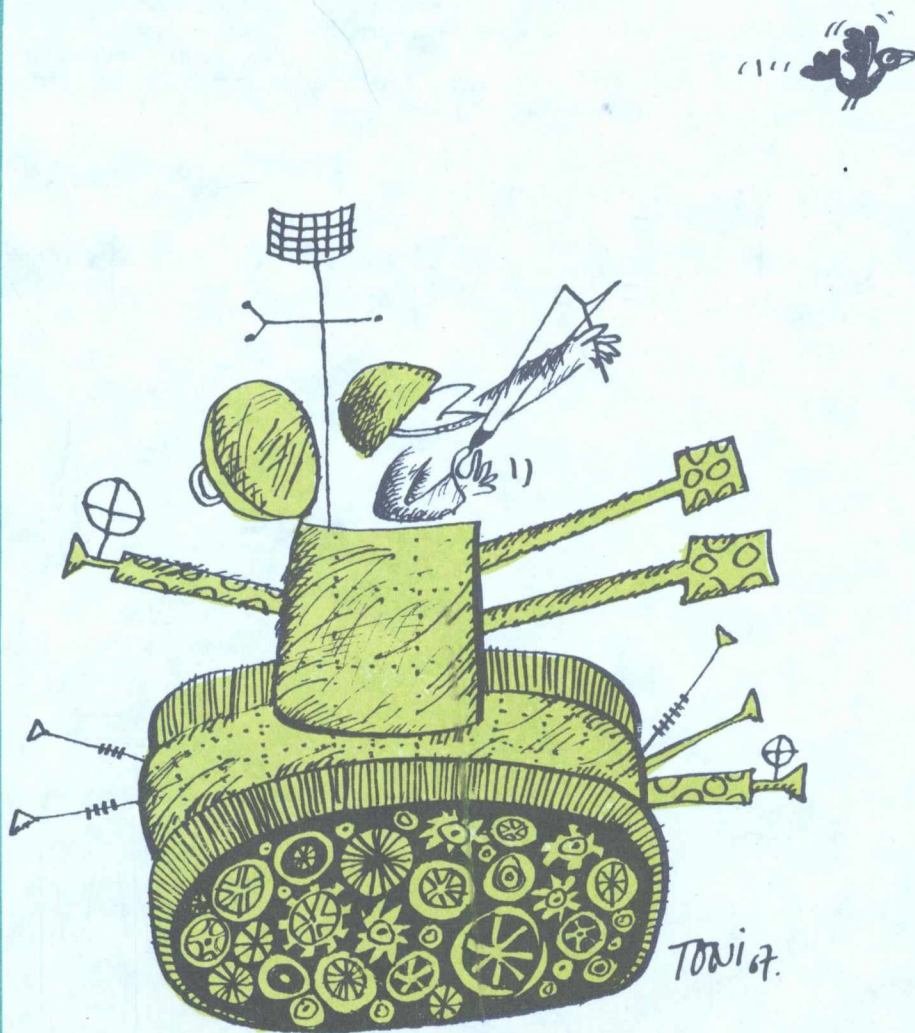
Poliției din New Orleans i s-a părut și ei la fel de limpede că, între doi suspecți, suspectul cu pielea neagră e mult mai suspect decât suspectul cu pielea albă. Davis a fost arestat ca autor al incendiului. Pînă aici, toate bune și frumoase. Dar condamnarea lui Davis ar fi însemnat, implicit, obligația pentru «Milton Bros» de a plăti despăgubirea cerută de Delaine. Sărînd în apărarea nu atât a unei cauze drepte, cît a propriilor lor parale, proprietarii firmei au demonstrat că lui Davis i-ar fi venit cam greu să dea foc unui hotel din New Orleans într-o noapte cînd se afla la Chicago.

Era un lucru pe care îl spusese și împriعاتul din prima clipă cînd fusese arestat. Dar, spre deosebire de el «Milton Bros» e o companie sută la sută albă, așa că nu poate fi suspectată. Poliția a trebuit să facă marșarier și Davis a fost eliberat. Locul lui în celulă l-a moștenit ghinionistul hotelier. Probabil că la ora asta, Delaine reflectează cu tristețe la ciudatele împrejurări care au făcut din frații lui albi de la «Milton Bros» aliații unui negru.

De, frate, frate, dar asigurarea-i pe bani!

N. GALĂȚEANU

ANTON AVRAM



FĂRĂ CUVINTE

# UN NOU SPORT

Prezentăm mai jos un nou joc care, deși se practică din anul 1950, nu e cunoscut de către marele public.

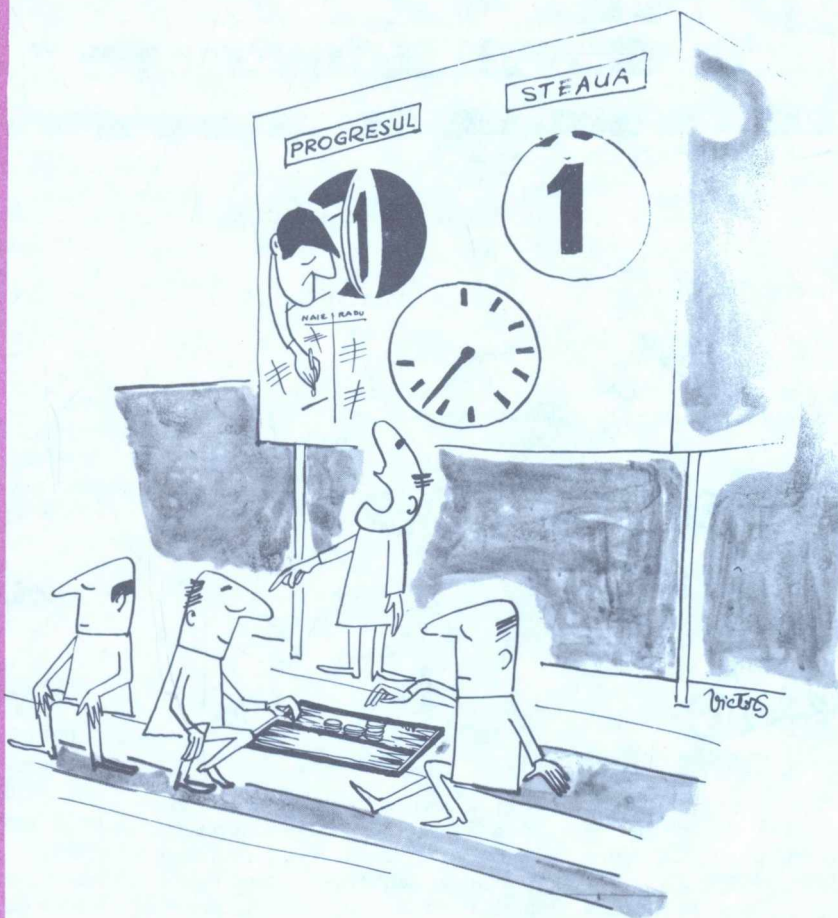
Atenție, începe jocul! Se iau șapte oameni și se formează cu aceștia, în cadrul Consiliului general U.C.F.S., un serviciu de materiale sportive, care răspunde de aprovizionarea cluburilor și asociațiilor. După patru ani se fluieră sfârșitul primei reprize, prin desființarea serviciului. Urmează o pauză pînă în 1957. După aceea, își fac apariția în birou numai patru din cei șapte titulari, serviciul reînființându-se.

Oamenii își văd de treburi pe toată durata celei de-a doua reprize, adică pînă în 1960. Se fluieră iar desființarea serviciului pe timp de doi ani. În 1962 începe repriza a III-a. De data asta, jucătorii serviciului re-înființat sînt în deplasare, apărînd în cadrul Centrului de cercetări sportive și de antrenament de care depind timp de patru ani, ocupîndu-se de aprovizionarea loturilor olimpice. Apoi se aude iar fluieratul arbitrului, urmat de o foarte scurtă pauză, în care centrul se desființează și serviciul revine pe teren propriu la Consiliul general U.C.F.S., unde în 1965 începe repriza a patra. Aceasta continuă încă, dar nu se știe pînă cînd.

Pînă acum, acest sport n-a fost încă afiliat la nici una din federațiile noastre. Cea mai indicată însă ar fi Federația de Gimnastică. Știți de ce? La gimnastică se sare peste cal!

V. T.

S. VICTOR



— Mai pune o linie la Nae!...

## fuga

### DE SEBASTIAN BACH POPESCU

POPESCU SEBASTIAN BACH: Am adus volumul acesta pentru editură... Sînt schițe umoristice.

ADJUNCTUL EDITURII (*ci-tește*): Fuga, de Sebastian Bach Popescu!... Bravo, tovarășe Bach. Titlul îmi place... Ai început cu ha... Și asta e bine!

POPESCU: Vedeți dacă e bine cum am stabilit proporția tematicii... E trecută pe hîrtia asta.

ADJUNCTUL: Dacă e bine?... Apropo, soția mai are gripă, sau momentan e bine?

POPESCU: E bine.

ADJUNCTUL: E bine că soția e bine... Bunica e bine?

POPESCU: A decedat.

ADJUNCTUL: Cu bine?

POPESCU: Cu... 109 ani.

ADJUNCTUL: E bine cînd totul sfîrșește cu bine. Băiatu' e bine?

POPESCU: N-am băiat. (*ii întinde din nou hîrtia cu tematica*) E bine?

ADJUNCTUL: E bine. Că băieții umblă după fete. Fata e bine?

POPESCU: E bine. Proporția e stabilită bine?

ADJUNCTUL: E bine. Că... fetele au grijă de mamă și tată. Tata e bine?

POPESCU: Tata e bine. Proporția cum e?

ADJUNCTUL: E bine... s-o vadă mai mulți.

POPESCU: Ia-ți dumneata răspunderea, că d-ai aia ești pus aici. Așa e bine.

ADJUNCTUL: Nu e bine să-și ia unul singur răspunderea că, dacă iese rău, nu e bine.

POPESCU: Atunci cum e bine? ADJUNCTUL: E bine s-o vadă dactilografa.

POPESCU: Poate dactilografa să spună dacă proporția e stabilită bine?

ADJUNCTUL: Nu poate, dar e bine.

POPESCU: De ce e bine?

ADJUNCTUL: E bine... de felul ei! Cea mai bine dactilografă din toată editura!

VASILE RĂDULESCU

## Cincisprezece minute....

(Urmare din pag. 8-9)

minute... relaxează-te dragă... e drept că vin mai tirziu... pesemne așa îmi este mie scris...

— Unde-ți este scris, tovarășe?

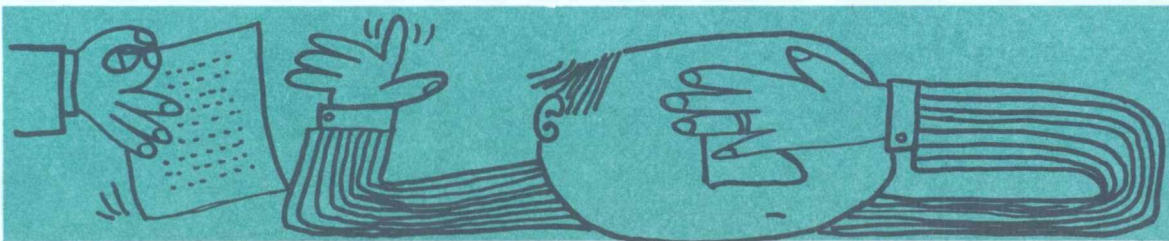
— Știu eu unde? În condică...

C'est la vie!

— Omule! prinse a se văicări șeful în culmea disperării, din pricina dumitale, secția noastră nu poate fi evidențiată. Sîntem mereu criticați! Ai lucrări restante! Avem cel mai mare minutaj pe linie de absențe. Luăm cupa!...

În această clipă, directorul nostru a intrat pe ușă.

Și era să iese eu... Pînă la urmă n-am mai ieșit... În schimb, din cauza șocului, mi-a dispărut reflexul condiționat. Semnez condica la șapte și zece. În fiecare zi. În prima lună semnam și duminica. Trecuse reflexul la extrema cealaltă. Și mai ales că altă treabă tot n-aveam duminica la șapte și zece. Nici măcar nu puteam să dorm mai tirziu. Mă trezea șeful. Îmi sughița în somn...





# urzico

DE DEPARTE-ȚI SCRIU



URZICO,

Am să-ți spun și eu ceva: întreprinderea «Metaloglobus» din Capitală a primit la un moment dat o comandă pentru niște felinare de vînt. Vreo 1 400 de bucăți. Și «Metaloglobus» le-a executat, dar cu defect. Nu se închideau etanș. Era de



ajuns să strănute unul dintre cei care le-au recepționat, că flacăra începea imediat să pilpăie, după care dispărea ca o nălucă.

Să mai spună cineva că romanța

«Și lampa singură s-a stins» nu-i și acum... la modă!

Victor Zamfir, Loco

URZICO DRAGĂ,

Așa nu mai merge! Cînd sîntem mai prinși de treburi, gata începe scandalul. Că nu-i zi în care directorul S.M.T.-ului Dingeni (reg. Suceava) — inginerul Bucovanu — să nu se ia în bețe cu inginerul-șef



Greco Gheorghe. Și invers. Și toate astea în plină zi, în plin program de lucru și mai ales în mijlocul nostru, al semetiștilor, care facem roată în jurul celor doi «interpreți».

Bineînțeles că, certîndu-se tot timpul din te miri ce, stimabili nu mai au vreme să se ocupe și de alte probleme ceva mai tehnice, ceea ce se resimte pînă în motoarele tractoarelor, care din acest motiv, de la o vreme, duduie cam slab. Spre deosebire de noi care, intrigați de cele ce se petrec, duim de-a binelea. Dar nu ne aude nimeni. Pînă la urmă însă o să facem «explozie». Că asta are un... larg ecou!

Un grup de mecanizatori  
de la S.M.T. Dingeni, reg.  
Suceava

URZICUȚO,

Cu citva timp în urmă U.R.C.C.-ul Gura Humorului l-a numit achizitor principal pe unul Popescu Vasile, care foarte curînd după preluarea funcției, a trecut la... preluarea unor bunuri ale Uniunii în

valoare de zeci de mii de lei. În resant de reținut că, deși se știe dom' Popescu nu poate oferi ranția (în primul rînd cea mor



pentru acest post, nimeni nu sînchisit de un amănunt ca ace

Acum e prea tîrziu. În prînd pentru Popescu care a și prins cu miinile băgate în b obștesc pînă la coate și în al d rînd pentru U.R.C.C. care în mental de față dă din coate în cînd să se justifice.

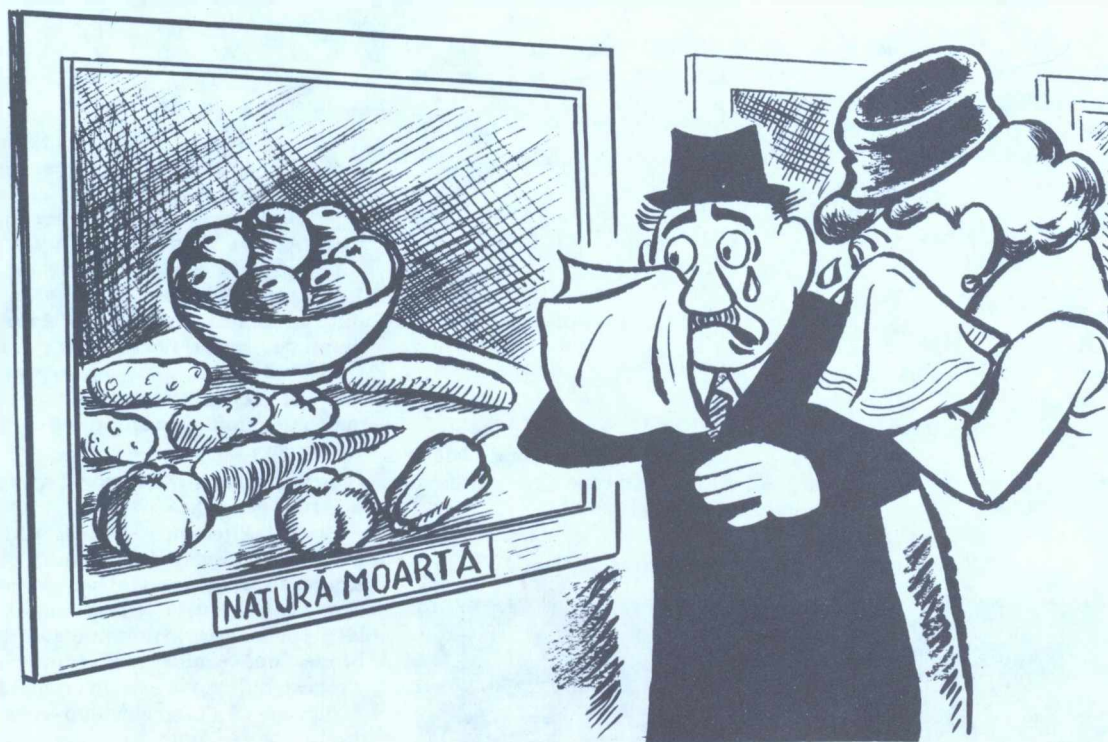
Uite așa se întîmplă cînd cap, deși dacă-i vezi pe cei conducerea Uniunii toți poartă lărie!...

I. Aurel, Gura Humor

URZICO,

Îți scriu din comuna Stejaru ionul Filiași) unde, datorită p

FRED GHENĂDESCU



## PSEUDO — FERPA

Minerii de la exploatarea Ghelar anu cu adînc regret incetarea din activitate a bitului lor club muncitoresc aflat în floa vîrstei de opt anișori. Sfirșitul lui tragic datorează faptului că, deși bine clădit costat peste un milion de lei), s-a născut bred din cauza Ministerului Minelor care ales pentru amplasare un teren sub care găsea minereu. Acest minereu a zăcut, de sucombat a sucombat clubul în ziua cî în afară de stal, i s-au adăugat galerii, pe dedesubt, ca să poată fi exploatat zăcăm tul.

După ce se va păstra un minut de reculeg în memoria celui dispărut, nu se va împ nimic asistenței, că destul s-au dat de pom atîția bani pentru construirea lui. De a menea se va face veșnica pomenire a ce care au dispus înălțarea unei clădiri nur pentru a fi ulterior demolată. De aceea nu va face înmormintarea problemei.

Rugați-vă pentru sancționarea vinovaților.

POȘTA



REDACTIEI

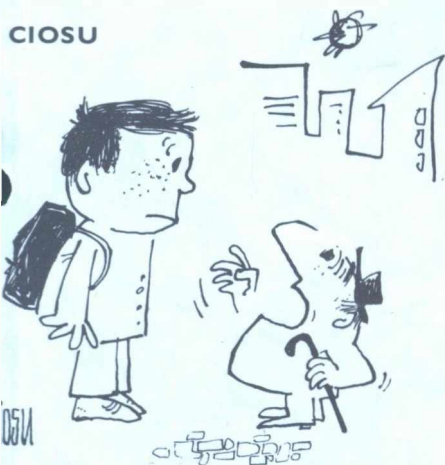
lintelui sfatului popular de aici —  
 i Gheorghe — care s-a dovedit  
 i un gură-cască de mari dimen-  
 ni, câțiva șmecheri aciuiți în func-  
 de răspundere la C.A.P.-ul din  
 alitate au reușit să legalizeze  
 sfat niște acte false, transfor-  
 ndu-le pe loc în niște acte...



itabile. Aceste acte acoperau sus-  
 zerea de către conducerea C.A.P.-  
 i a unor sume de bani destinate  
 ovizionării cu furaje.  
 sfârșit, e clar pentru toți cum  
 trecut faptele. Lui nea Ion —  
 ședintele sfatului — nu i-a  
 cționat... sincronul! Adică taman  
 l trebuia să caște numai ochii,  
 continuat să caște doar gura!...  
**C. Constantin,**  
**om. Stejaru, raionul Filiași**

Rubrică realizată de  
 DAN MANOLESCU

CIOSU



— Nu ți-e rușine să vorbești urît cu oame-  
 i mai mari decît tine?

**DUMITRU SERGIU — TURDA**

După ce că ne trimiteți niște versuri  
 extrem de slabe, înainte de a ne întreba cum  
 sint, cereți informații cum se plătesc, și ne  
 rugați să le achitam «de îndată ce apare».  
 În loc de răspuns, citez două versuri din  
 Antonio Machado, (Proverbe și cîntări):  
*Albine, stihători  
 Nu pe la miere, la flori.*

**BUȘILĂ COSTICĂ — GALAȚI**

Desenul e prea desen. Faceți-l mai cari-  
 catură.

**OPROIU I. ION — COMUNA ALMAJU,  
 RAIONUL CRAIOVA**

Din tot ce ne-ați trimis n-am putut alege  
 decît o singură cugetare:  
 «Dintre anotimpuri, vulpea îndrăgește mai  
 ales iarna. Pentru fulgi».

**CRISTEA IONEL — LOCO**

Desenul «Naufragiatul» e prea încărcat.  
 Se scufundă.

**ȘTEFĂNESCU FLORIN — SUCEAVA,  
 PARAIANU MARCEL — PETROȘENI  
 MALAELU VALENTIN — TG. JIU  
 (ELEVI)**

Vă reținem... intențiile bune. Mai trimiteți.

**IANCU AVRAM — ORĂȘTIE**

«Sfârșitul unui lup» a sfârșit-o... prost.

**VLĂDESCU FĂNICA — LOCO**

În poezia «Colecționarii» faceți niște co-  
 municări din domeniul naturii foarte intere-  
 sante:

*Un moș, de cînd era pîci  
 A strîns fluturi mari și mici  
 Mici cît niște purice  
 Și mari cît niște căței.*

Cred că această poezie ar fi trebuit trimisă  
 Muzeului de Științe Naturale, dînd, bine  
 înțeles, și amănuntele necesare în privința  
 fluturilor purice. Pentru ceilalți, ar fi bine  
 să anunțați hingherii.

**CĂLIN SABIN — elev, SLATINA**

Anecdota sportivă, cum este de actualitate,  
 o reproducem:  
 «După ce a explicat fiului ce este un meci  
 nul, tatăl îl întreabă:  
 — Ei, acum ai înțeles ce este un meci nul?  
 — Da, tată: un meci egal cu zero».

**COSTA IORGU — TIMIȘOARA**

Vă cităm o epigramă:  
 Curtea imobilului din bul. 30 Decembrie  
 nr. 1 din Timișoara este inundată de fu-  
 mul de motorină provenit de la unitățile  
 T.A.P.L.-Lacto-Bar.

*Prin frig la Lacto-Bar  
 Iscușitul bucătar  
 Carnea o conservă-acum  
 Iar pe locatari prin... fum.*

**GLAVA ION — COMUNA CÎLNIC,  
 REȘIȚA**

Meditația următoare e foarte adîncă:  
 «Furtuna bîntuie pe mare și... și în sufletul  
 uman. În amîndouă cazurile se amintește de  
 epave.»  
 Să știți că, uneori, bîntuie și prin manu-  
 scrise...

**ARHIRE GHEORGHE — GALAȚI**

Vorbînd despre «un scriitor neobosit»,  
 spuneți:  
*Penișă-ncetul scîrșîind  
 Lasă ceva din urmă...  
 Sint două cuvînte de la el din gînd  
 Ce le-a întins cu multă trudă.*

Probabil că scriitorul acesta neobosit sînteti  
 dv. N-ar strica să mai obosiți, din cînd în cînd...

**BUZOIANU AUREL — PLOIEȘTI**

Am reținut o singură anecdotă:  
*La spital*  
 Pacientul: Domnule doctor, ce tempe-  
 ratură am?  
 Doctorul: Patruzeci de grade.  
 Pacientul: Și care-i recordul mondial?

**STANCU MARIA — PITEȘTI**

«Ce e fotbalul?» văd că știți. Mai rămîne să  
 aflați și ce este poezia.

**NICOLESCU OLLO — GALAȚI**

Splendid! Îl imitați perfect pe Topîrceanu.  
 Doar greșelile de exprimare sint... originale:  
*Și di-o fi ca regidivă  
 Să mă-mpingi cu toanele  
 O s-ajungi de pe colivă  
 Să-mi mînci bonboanele.*

**ȘERBAN C. ADRIAN — COM. SPANȚOV,  
 RAIONUL OLTENIȚA**

Textul, ca și desenul, e șters. Și la propriu  
 (din cît am putut descifra) și la figurat (din cît  
 am putut constata).

**SINCU VALER — CLUJ**

Cu asemenea «cugetări» nu cred să ajungeti...  
 filozof:  
 — Supranatural e că nu cunoaștem natura.  
 — Știința e atît de avansată încît creierul  
 omenesc nu poate ține pasul cu ea.

**ENACHE GEORGE — COM. POTCOAVA,  
 SLATINA, VELICIU ION — BAI A MARE  
 GEORGE STOIAN — VASLUI, DUMI-  
 TRESCU TACHE — CARACAL.**

Am reținut cîte ceva pentru o pagină  
 viitoare.

**DEOCAMDATĂ NU!**

Pirvu Traian, Comuna Aricești-Teleajen;  
 Andrușca Vasile — Sibiu; Matache Valentin,  
 Tg. Jiu; Nica Constantin — Oradea; Drăgu-  
 șenescu V, Loco; Mihalcea Fl., com. Novaci,  
 reg. Oltenia; Sfăt Ioan, comuna Țela, Lipova,  
 Deleanu Radu, Bistrița-Cluj; Botez Ion — Lo-  
 co; Bărbatu Geo, Constanța; Voicu A. Ion  
 Fetești; Manea Ioana, Lugoj; Drăgan Ovidiu,  
 Iași.

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE  
 SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Scintei»

44 601

A. POCH



**ECONOMII PROST ÎNȚELESE**  
— Ai văzut? Dacă te străduiești merge și așa!